

Kampen mot och med Gud

När Jakob blev anfallen av den okände mannen vid Jabboks vad så kämpar han först mot honom. Han ser honom som en fiende och slåss för sitt liv. Men mitt i kampen börjar han ana vem det egentligen är. Och nu byter kampen karaktär. Nu är det inte längre så att han kämpar mot honom utan med honom. Han klamrar sig fast vid sin motståndare. Den han tidigare försvarat sig mot blir plötsligt outhärlig för honom.

Det här säger något om vår kamp med Gud. Ibland kämpar vi mot Gud, men vi klarar oss ändå inte utan honom. Och det är först i kampen som vi inser detta. Utan kamp skulle vi inte insett vårt behov av honom. Och då byter kampen karaktär, det blir en kamp med honom.

Det finns en mening med att vi möter motstånd. En tro som aldrig varit kämpande blir en ytlig tro. Den går inte på djupet, få inga rötter. Och då tynar den så småningom bort och försvinner, utan att jag kan exakt kan sätta fingret på när tron upphörde. Det är för tron har genomgått en kamp som vi kan få kvitto på att den verkligen håller, och den växer på djupet. Och då upptäcker vi att tron är värd att kämpa för.

Det märkliga i Jakobs kamp är att Gud blir fastlåst av Jakobs grepp. ”Släpp mig” säger han. ”Jag släpper dig inte mindre än att du välsignar mig.” svarade Jakob. Det gåtfulla är att vi tycks kunna besegra Gud, inte så länge vi kämpade mot honom men när vi kämpar med Gud för vår tro. Och det är kanske så att Gud vill bli besegrad. Han vill att vi i vår bönekamp övertalar honom. Att vi i vår troskamp övertygar honom. Det är därför som han bjuder oss motstånd, för att bli besegrade.